





นวนิยายไทย

ป.ล. ด้วยรักและเข้าใจ • ชวงศ์ ฉายะจินดา

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์เบลล์นายน พ.ศ. ๒๕๔๕

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิชาภรณ์ ฤชพงษ์พันธ์

ราคา : ๒๐๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ชวงศ์ ฉายะจินดา.

ป.ล. ด้วยรักและเข้าใจ.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๓๒๗ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-653-4

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชณ์ ศิริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันดิมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ กงใจ สุทธิธรา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

ความรักมีหลายรูปแบบ รักแรกอาจสมหวังสำหรับคนมากมาย หรือ บางครั้งเป็นเพียงทางผ่านของอีกหลายคู่ แม้กระนั้นคนที่หมายใจว่ารักที่สุด เมื่อถึงวันหนึ่งที่กาลเวลาได้พิสูจน์ กลับพบว่า...บางครั้งคนเหล่านั้นไม่หลงเหลือความรักให้แก่นักอีกต่อไปแล้ว ซ้ำร้ายยังกลายเป็นศัตรูกันเสียอีก หรือ ว่า...รักอย่างเดียวจะยังไม่พอ!

ทั้งนี้เพราะ...รักย่อมต้องการความเข้าใจ การปรับตัว และการยอมรับ สถานะ เงื่อนไขที่แวดล้อมของผู้เป็นที่รักได้

บางคนเปรียบเปรยว่า ‘การแต่งงานเป็นเรื่องของคนสองคน...ไม่เกี่ยวกับครอบครัวของเขาสักน้อย’ คิดเพียงเท่านั้น ความรักอาจจะไม่ยืนยาว เพราะปราศจากความเข้าใจดังกล่าว ฉะนั้นความรักอย่างเดียวคงไม่ใช่จุดหมายปลายทางที่จะอยู่กันมั่นคงเสมอไป

รักอย่าง ‘มิรันตี’ หญิงสาวผู้ทั้งรักและเข้าใจความผูกพันระหว่าง ‘พระเอก’ ในดวงใจของเธอ กับนางสาวที่เธอเทิดทูนบูชา จึงเป็นความรักที่สมบูรณ์แบบระหว่างคนสามคน และลงเอยได้อย่างราบรื่นสวยงามที่สุด

‘ป.ล.ด้วยรักและเข้าใจ’ คือบทสรุปของนวนิยายรักโดยนักเขียนลือนามท่านนี้...ที่น่าติดตาม

จากใจผู้เขียน

ช่วงศั ณะจินดา

ในทางพระพุทธศาสนา ได้แบ่งความรัก (ปิยั) ออกเป็น ๔ ประเภท ได้แก่ *ราคะ* คือ ความรักที่เกิดจากความต้องการทางเพศ *สีเนหา* คือ ความรักที่เกิดจากสัญญาตัญญาณ *เปม้ง* คือ ความรักที่เกิดจากความผูกพัน และ *เมตตา* คือ ความรักที่เกิดจากการฝึกให้เกิดการมีคุณธรรมขึ้นในจิตใจ

ในแง่มุมมองความรักของมนุษย์ปุถุชนแล้ว ความรักเป็นดังของเลอค่าเกินกว่าจะเสกสรรถ้อยคำใดๆ มาพรรณนาได้ บางครั้งแม้เอื้อมสุดปลายมือก็มีอาจไขว่คว้ามาครอบครอง แต่บางครั้งแม้เพียงคิดที่หมายจะเอื้อมมือคือความรักนั้นก็ถึงกับลอยละลิวมาให้เห็นชมโสมนัส นำมาซึ่งการครองคู่เป็นสามีภรรยากันในที่สุด

เมื่อพินิจให้ลึกและมองข้ามความรักไป อีกองค์ประกอบหนึ่งนี้เป็นส่วนผสมให้ความรักยั่งยืนนั่นก็คือ ความเข้าอกเข้าใจ อันเป็นสิ่งที่คอยประคองให้ความรักนั้นยาวนานผาสุก

หากบรรณพิภพนี้ก่อกำเนิดขึ้นจากรักและความเข้าใจแล้วไซ้ร้ ส่วนประกอบสองสิ่งทีกล่าวข้างต้นก็จะอยู่มั่นคงชั่วนิจนิรันดร์

ด้วยเหตุนี้เอง ความรักและความเข้าใจจึงนับว่าเป็นมหาโอสถขนานเอกโดยแท้ที่จะช่วยเยียวยาและแก้ไขเรื่องราวปัญหาต่างๆ ให้ยุติลงได้

เช่นนี้แล้วจึงสรุปได้ว่าความรักและความเข้าใจต่างเป็นส่วนผสมชั้นเลิศที่ลงตัวอย่างที่สุด

รัฐวิฑิตเรีย นครเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย

๒๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๑ ; ๒๒:๐๓:๐๕ น.

ป.ล. ด้วยรักและเข้าใจ

ชูวงศ์ ฉายะจินดา

ที่เก้าอี้นอนเล่นข้างหน้าต่างกระจกยาวถึงพื้นแบบฝรั่งเศส ซึ่งเป็นหน้าต่างด้านตะวันตกของห้องนั่งเล่นของเจ้าของบ้าน มีสตรีวัยสี่สิบผู้หนึ่งนอนเอนๆ ในท่าสบาย เธอผู้นี้ยังมีความสาวและความสวยเหลืออยู่มากพอที่สตรีวัยเดียวกันจะพึงริษยา รูปร่างของเธอยังคงโปร่งบาง ผิวพรรณยังคงผ่องใสด้วยการดูแลรักษา และความช่วยเหลือของเครื่องสำอางชั้นเลิศ และแม้ดวงตาซึ่งเป็นจุดที่ฟ้องวัยได้มากที่สุดบนใบหน้าก็ยังคงส่งประกายแวววาว มีริ้วรอยแห่งความมีอายุเพียงเล็กน้อยจนแทบสังเกตเห็น

ขณะนี้ดวงตาคู่นี้กำลังมองทะลุหน้าต่างกระจกใสลงไปยังห้องอยู่ที่ภาพในสวนดอกไม้ข้างล่างเขม็ง ครั้นแล้วประกายจากดวงตาวารีคู่นี้ก็พุ่งม้วนลงในฉับพลัน ความอึดเอิบในใบหน้าปลาสนาคารไป ราวกับดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานสดใส่ดูสดใสด้วยน้ำร้อนจนเหี่ยวเฉาไปในพริบตาเดียว!

ร่างสูงผึ่งผายของชายหนุ่มวัยใกล้เบญจเพสกำลังเดินคลอคู่กับสาวน้อยร่างแบบบาง วัยอ่อนกว่าฝ่ายชายเพียงสองหรือสามปี ทั้งสองข้างเป็นคู่ที่เหมาะสมกันด้วยประการทั้งปวง ทั้งด้วยวัยวุฒิและคุณวุฒิ ยิ่งถ้าพูดถึงด้านรูปลักษณ์และฐานะความเป็นอยู่ ก็ยิ่งดูเหมือนว่า เขาทั้งสองจะมีคะแนนแห่งความเหมาะสมเพิ่มขึ้นอีก

มือของฝ่ายชายโอบเอวฝ่ายหญิงขณะที่พากันเดินชมดอกไม้จากต้นนี้ไปกอโน้น อีกมือหนึ่งชี้ชวนชมความงาม แม้ในระยะใกล้ผู้ที่จ้องมองอยู่ก็ยังสังเกตเห็นได้ว่า สีหน้าของเขาทั้งคู่เอิบอาบซาบชานด้วยความสุข

หนุ่มสาวคู่นั้นต่างฝ่ายต่างก็รักกัน ความใกล้ชิดสนิทสนมที่ถูกเลี้ยงมาด้วยกันเป็นเวลาร่วมสิบปี ทำให้ความรักของเขาทั้งคู่พอกพูนขึ้นทีละน้อยต่างก็มั่นใจในกันและกัน ต่างก็มีความหวังจะได้ใช้ชีวิตร่วมกัน เมื่อฝ่ายหญิงจะสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า

หากสำหรับสตรีที่เฝ้ามองภาพนั้นอยู่ วันนั้นคงจะเป็นวันที่แสงแห่งความหวังในชีวิตของเธอดับวูบลง!

สายตาของผู้มีอาวุโสที่จับจ้องลงมาคงมีกระแสรุนแรงประหลาด จึงทำให้ศัลกเงยหน้าขึ้น เบนสายตาจากดวงหน้าคนรักมองขึ้นไปบนตึก ครั้นแลเห็นม่านสีเข้มที่เคยห้อยบังแดดอยู่ที่ประตูกระจกถูกเลื่อนห่างออกจากกัน เขาก็บอกหญิงสาวที่เดินคลออยู่ไม่ห่างว่า

“น้ำร้อนตื่นแล้วละ ดา ผมต้องรีบขึ้นไปแล้ว เตียวโดนต่อว่าอีก”

ดัลด์แลตามสายตาของคนรักขึ้นไปยังจุดเดียวกันแล้วก็พยักหน้าน้อยๆ แวดตาขึ้นมีนัยสลดลง

“ไปเถอะคะ ศัลก ดาจะเข้าห้องละ”

“อ้าว ไม่ขึ้นไปด้วยกันหรือ ผมไม่อยากจะตาหลบหน้าน้ำร้อนเลย”

“ดาก็ไม่ได้หลบนี่คะ เวลาทานข้าวก็เจอกันทุกมื้อ”

“แต่เวลาอื่น ดาไม่เคยเข้าหาน้ำร้อนเลยนี่ ผมกลัวน้ำร้อนจะไม่รักดา”

อาการแค้นยั้มเจือขึ้นในดวงหน้ารูปยาว สีหน้าเศร้าสร้อยอยู่เป็นนิจของหญิงสาว

“ไม่ต้องกลัวหรอกคะ คุณเขาก็ไม่รักดาอยู่แล้วละ” เน้นเสียงตรงคำว่า ‘อยู่แล้ว’

“แต่ผมก็อยากให้เธอรักดาขึ้นบ้าง” มือแข็งแรงของชายหนุ่มบีบมือน้อยเบาๆ

ดัลด์กัตรีมีฝีปากบางซัดเซียวของหล่อนแน่นก่อนจะพูดว่า

“ดาไม่คิดว่ามันจะเป็นไปได้”

“เป็นไปได้ซิ๊จะ เพียงแค่ดาจะพยายามเท่านั้น” ชายหนุ่มมปลอบ ตบหลังมือเรียวยาวที่อยู่ในมือเขาเบาๆ

“เราไม่ขาดทุนอะไรนี่ มีแต่ดีขึ้นกับเสมอตัว ถึงหากน้ำร้อนจะไม่รักดามากขึ้น เพราะการที่ดาหมั่นเข้าหาเอาอกเอาใจเธอ แต่เธอก็จะเกลียดดาไม่ลงจริงมั้ยล่ะจะ”

“ศัลกคิดอย่างนั้นหรือคะ” คิ้วเรียวยาวของหญิงสาวเลิกขึ้นนิดๆ คล้าย

เยาะ

ชายหนุ่มยิ้มแฉ่งมโหฬาร มองสบตาคนรักนั่งแทนคำตอบ

“ตกลงค่ะ ดาจะไปหาคุณอาด้วย” ดาลัดพยักหน้าอย่างไม่สู้เต็มใจนัก

“ว่าง่าย น่ารักจัง” ศัลย์ชม มือประคองไหล่คนรักเข้ามาใกล้ ก็มจวบ
แผ่วๆ ที่หน้าผากเนียนเกลี้ยงนั้น แล้วก็เดินประคองหล่อนในท่านั้นเรื่อยมา
จนพ้นบริเวณสวนดอกไม้ ถึงสนามโล่งด้านข้างตึกจึงละมือจากการโอบประ-
คองคนรัก คงเพียงแต่เดินเคียงคู่กันขึ้นมาบนตึก

* * *

คุณอภิรมย์ยังคงนอนตะแคงหันหลังให้ประตูห้องไม่ขยับเขยื้อน แม้จะ
ได้ยินเสียงฝีเท้าแผ่วๆ เดินเข้าประตูมา ศัลย์หันไปมองตาคนรัก กระซิบว่า
“น้ารุมนอนอีกแล้ว ดากลับไปห้องก่อนเห็นจะดี”

สายตาของหญิงสาวที่มองด้านหลังของผู้ที่นอนตะแคงอยู่บนเก้าอี้นอน
บอกความซิงซังอย่างเห็นได้ชัด หล่อนเมินกลับมาพยักหน้ากับคนรัก แล้ว
ก็หันกลับออกไปจากห้องอย่างรวดเร็ว เกือบเป็นสะบัด

ศัลย์มองตามพลางถอนใจยาว สายหน้ากับตัวเองอย่างอึดอัด เขา
เข้าไปคุกเข่าข้างเก้าอี้นอน มองหน้าที่เห็นเพียงเสี้ยวเดียวนั่งอยู่ครู่หนึ่ง รู้ดี
ว่าคุณอภิรมย์กำลังแสดงบท ‘นอน’ ดังที่เธอเคยแสดงอยู่เป็นประจำ เมื่อเขา
ทำสิ่งที่ไม่ถูกใจเธอแม้จะมีได้ตั้งใจ การอยู่ด้วยกันมาเป็นระยะเวลาถึงสิบปี
ทำให้ศัลย์อ่านความรู้สึกของสตรีผู้มีพระคุณได้ง่ายเท่าๆ กับการอ่านหนังสือ

“น้ารุมครับ ผมกลับมาแล้ว” เขาพูดเบาๆ

สตรีสูงวัยยังไม่ขยับเขยื้อน ศัลย์รู้ว่าเธอกำลังน้อยใจ เขาเห็นริมฝีปาก
ของเธอกำลังสั่นนิดๆ แม้ว่าจะหุบไว้สนิท

เขาจับมืออันมีนิ้วขาวยาวเรียว ประดับแหวนที่หัวเป็นอัญมณีสูงค่าไว้
ถึงสามวง ปลายเล็บเคลือบสีม่วงเข้มเหลือบมุกที่เจ้าของทอดไว้บนตักขึ้น
แนบแก้ม ถามเสียงประจบประแจง

“น้ารุมครับ โกรธศัลย์เรื่องอะไรเนี่ย”

คุณอภิรมย์ดึงมือกลับคืนไปโดยแรงใกล้เคียงกับการกระซอก แต่เสียง

ตอบเรียบสนิท

“ไม่ได้โกรธ”

“ไม่จริงครับ น้ำรุ่มต้องโกรธผมแน่ๆ”

“ก็เธอทำอะไรที่คิดว่าฉันจะโกรธ”

“ผมคงขึ้นมาหาน้ำรุ่มซ้ำไป”

“คง...อ้อ แปลว่าเธอยังไม่คิดว่าเธอขึ้นมาซ้ำ” เสียงเรียบๆ นั้นย้อนถามทันควันโดยที่ผู้ถามมิได้เห็นหน้ามา

“คิดครับ ผมกราบขออภัยด้วย” พร้อมกับที่พูดชายหนุ่มกราบลงที่ขาซึ่งซ่อนอยู่ในกางเกงสีม่วงเข้ม

“ที่ผมไม่ได้ขึ้นมาทันทีที่กลับจากทำงานก็เพราะนึกว่าน้ำรุ่มกำลังหลับ”

“อ้อ คงดีใจแทบตายที่จะไม่ต้องขึ้นมา”

“เปล่าเลยครับ เรื่องอะไรผมจะดีใจ อยากคุยกับน้ำรุ่มจะแย่”

“ต่อแหละ!” ถ้อยคำนั้นดูรุนแรง แต่เมื่อถูกกล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนๆ เกมเอ็นดู จึงกลายเป็นคำเย้ามากกว่าจะเป็นคำบริภาษ

ศัลยกรรมยิ้มฉวยมือนุ่มๆ ขึ้นมาแนบแก้มอีกครั้ง รู้ว่าตอนนี้เธอคงไม่กระซอกหนี แล้วก็จริงๆ เขาพูดเกมหัวเราะว่า

“น้ำรุ่มโกรธ ทำไม่ไม่ตบหน้าผมซักฉาดสองฉาดล่ะครับ”

“ธุระอะไร ฉันไม่อยากจะจับมือ”

ชายหนุ่มหัวเราะดัง แกล้งยกมือขาวๆ นุ่มๆ ที่ยังอยู่ในมือของเขาขึ้นจับตบแปะๆ ลงบนแก้มตัวเอง

“จับหรือเปล่าครับ น้ำรุ่ม”

คุณอภิรมณ์ยิ้มไม่อยู่ ดึงมือไปเสียดกลางหันหน้ามา สายตาอันมีแววหวงแหนอย่างประหลาดมองจับอยู่ที่ใบหน้าอันเป็นที่รักอยู่เป็นคู่ นานจนชายหนุ่มรู้สึกอึดอัดใจ ครั้นแล้วเธอจึงถามว่า

“ตาไปไหนซะล่ะ”

“คงอยู่ที่ห้อง ถ้าน้ำรุ่มอยากพบผมจะไปตามให้นะครับ” เขาขยับตัวลุกขึ้น

“ไม่ต้องไปตาม เธอลากเก้าอี้ตัวนั้นมานั่งตรงนี้หน่อยซิ” นี้วาวชาว
ผ่องด้วยเครื่องประทีนผิวชั้นสูงขึ้นไปยังเก้าอี้นั่งเล่นเบาะพองน้ำหุ้มผ้าไหมที่ตั้ง
อยู่ข้างตู้เครื่องรับโทรทัศน์เครื่องใหญ่มุมห้อง

ครั้นชายหนุ่มผู้อยู่ในฐานะหลานทำตามแล้ว เธอก็ถามว่า

“เมื่อก็คุยอะไรกับตาบ้าง”

ศัลก็ออกไปด้วยความรู้สึกอันบอกไม่ถูก

“ทีไหนครับ”

“ก็ที่ในสวนนะซี นึกว่าน่าไม่เห็นรี”

“อ้อ...” ผิวหน้าของชายหนุ่มมีสีเข้มขึ้นเล็กน้อย “ผมไม่ยกรู้ว่าน่ารัก
เห็น”

“อย่าไกล ฉันถามว่าคุณอะไรกัน” เสียงคุณอภิรุมค่อนข้างเข้ม

“ผม...เอ้อ...”

“อย่าโกหกนะยะ ถ้าเธอโกหก ฉันดูตาเธอก็รู้” เป็นถ้อยคำดักคอขึ้น
ก่อน สายตาค่อนข้างดุจจ้องที่ใบหน้าคมสันของอีกฝ่ายหนึ่งไม่กะพริบ

“ผมไม่โกหกน่ารักหรือครับ แต่บางที...ผมก็กลัวว่า...น่ารักจะไม่ชอบ
ฟังความจริง” ศัลก็ก็พูดตรงๆ ความมั่นใจในความรักของผู้มีอาวุโสทำให้เขา
กล้าพูดกล้าทำอยู่เสมอ

“ก็อาจจะจริงของเธอ แต่ที่สิ่งเธอต้องทำ ก็คือพูดความจริง” เป็น
เสียงเฉียบขาดที่เขาไม่ค่อยได้ยินบ่อยนัก

ศัลก็ถอนใจเบาๆ ลดสายตาลงมองมือตัวเองที่ประสานอยู่บนเข่า

“ผมพูดกับตาอยู่ถึงเรื่องของเรา”

“เรื่องของเรา?”

“ครับ เรื่องของผมกับตา”

“อ้อ เกี่ยวกันละซี” ปากที่เคลือบลิปสติกสีม่วงเข้มตามสมัยนิยมแยม
คล้ายเยาะ ทำให้หน้าของชายหนุ่มร้อนผ่าวขึ้น เสียงออกจะห้าวเมื่อตอบ

“ถ้าคำว่า ‘เกี่ยว’ ของน่ารัก หมายถึงการที่ผมพูดจาอ่อนหวานให้ดาร์
รักผมละก็ ไม่ใช่หรือครับ”

“แน่ละ คนอย่างแม่ตา ไม่ต้องเสียเวลาเกี้ยวก็ได้”

ใบหูของศัลกร้อนขึ้นมาทันที นี่ถ้าคนพูดเป็นใครก็ตามที่ไม่ใช่ ‘น้ารุม’ ผู้เลี้ยงและรักเขามาตลอดเวลาสิบปีมานี้ล่ะก็...คงน่าดูแน่

“น้ารุมครับ ผมรักน้ารุมนะครับ แต่ผมก็รักตาด้วย ผมไม่อยากจะให้น้ารุมพูดจาตู่ทักเธอแบบนี้”

“ฉันไม่ได้ตู่ทัก ฉันเพียงแต่พูดความจริง”

“งั้นก็แล้วแต่น้ารุมจะพูดเถอะครับ ผมไม่มีสิทธิ์จะห้าม เป็นธรรมดาของแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยง...”

“อ้อ นี่เธอนึกว่าที่ฉันเกลียดชังหน้าเด็กคนนั้น เพราะมันเป็นลูกของเสียละซี” คุณอภิรุมหมายถึงอดีตสามีมหาเศรษฐีของเธอซึ่งได้ล่องลับไปตั้งแตดาลัยยังเด็ก ๆ

“ก็ผมไม่เห็นมีเหตุอื่นนอกจากนี้ครับ น้ารุม”

คุณอภิรุมอึ้งไปนิดหนึ่ง ในที่สุดก็กล่าวว่า

“ก็ตามใจ คิดเสียงั้นก็ได้ ก็ดีเหมือนกัน”

ศัลกริ่ง เม้มปาก สายตาจับอยู่เพียงมือของตัวเอง คุณอภิรุมจึงกล่าวต่อไปว่า

“อ้าว ไหนจะไปซี ที่เธอรว่าพูดเรื่องของเธอกับแม่ตานะ ถ้าไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับล่ะก็ แล้วมันเป็นเรื่องอะไร”

“เก๊าะเรื่องผมจะแต่งงานกับตานะซีครับ”

“อ้อ” อีกฝ่ายอุทานได้คำเดียวแล้วก็อึ้ง อึดใจต่อมาชายหนุ่มก็ได้ยินเสียงหัวเราะเชิงเห็นขื่น แต่ทว่าเขามีได้มีโอกาสเห็นแววตาของเจ้าของเสียงหัวเราะนั้น เพราะเขาคงมองต่ำเพียงเข่าของตนเองอยู่ตลอดเวลา

“หนุ่ม ๆ สาว ๆ สมัยนี้เขาเก่งจริง สามารถจัดการแต่งงานกันตัวเองโดยไม่ต้องปรึกษาผู้ใหญ่”

“ผมไม่ได้หมายความว่าผมจะจัดการกันเอง ผมเพียงแต่พูดตกลงกับตาก่อนแล้วจึงจะมาเรียนขอความกรุณาน้ารุม”

“อ้อ แล้วเธอคิดว่าพูดกับใครสำคัญกว่ากันล่ะ กับแม่ตา หรือกับฉัน”

ศัลกั๊อั้ง ึ่งไป ไม่เข้าใจคำถามนั้น

“ฉันหมายความว่า ถ้าแม่ตาตกลงแต่งงานกับเธอ แต่ฉันไม่ตกลง เธอจะแต่งงานได้หรือ”

ดวงตาดำเข้มของชายหนุ่มเหลือบมองใบหน้าที่ยังสาวเกินวัยของญาติผู้มีอาวุโสอย่างฉงน

“ทำไมน้ำรุ่มจะไม่ตกลงล่ะครับ ดามีข้อบกพร่องอะไรที่น้ำรุ่มรังเกียจหรือครับ”

“ฉันอาจไม่ตกลง ในแง่ที่เธอมีข้อบกพร่องไม่สมกับลูกเลี้ยงของฉันมันไม่ได้หรือไง” คุณอภิรุมย้อนถามที่เล่นทีจริง

“เป็นไปไม่ได้หรอกครับ ผมรู้ว่าน้ำรุ่มรักผม ไม่ใช่ตา”

คำตอบซื่อๆ ของชายหนุ่มผู้ถูกนับเป็นหลานกระตบใจผู้ฟังจนเธอรู้สึกหน้าร้อนผ่าวขึ้น เลยส่งเสียงแหวให้แก้เก้อ

“เด็กซี้ด! ตัวนะมีดีตรงไหนฉันถึงจะไปรักยะ”

“ถึงผมเลยยังงิ น้ำรุ่มก็รักผม ผมรู้” ศัลกั๊อั้งยืนพลงยิ้ม จับมือขาวๆ นั้นมาแนบแก้มอีกครั้ง ตาปรอยประจบที่เหลือบขึ้นมอหน้า ทำให้คุณอภิรุมอดที่จะยิ้มอย่างเอ็นดูไม่ได้

๒

“คุณผู้หญิงคะ อาหารพร้อมแล้วค่ะ” เสียงแม่สมจิตตั้งขึ้นที่ริมประตู
หล่อนนั่งคุกเข่าไม่กล้ามองเข้ามาหอรอก เวลาคุณหลานชายกำลังอยู่สองต่อ
สองกับ ‘คุณน้า’ เกรง ‘คุณผู้หญิง’ ของหล่อนจะทำตาเขียวให้แน่ซี

“ลงไปกินข้าวกันเถอะ” คุณอภิรุมน้อยชวน พลังขยับตัวลุกขึ้นจาก
เก้าอี้ ครั้นชายหนุ่มยื่นแขนเข้ามาให้เกาะ เธอก็ปัดออก ทำตาเขียวให้

“อู๊ย ฉันยังไม่แก่จนลูกไม่ไหวหรอกยะ ไปประคองแม่ตาเถอะไป”

“อ้อ ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้ว่าน้ารุ่มนะ ยังสาว แต่ตานะ แก่แล้ว” ชายหนุ่ม
ยิ้มในหน้า ไม่รู้ตัวเลยว่าคำยั่วเย้าของเขาได้กระทบใจสตรีผู้มีอาวุโสเข้าโดย
แรงทีเดียว เป็นเหตุให้สีหน้าของเธอตั้งขึ้นมาทันควัน เสียงที่พูดเย็นเฉียบ

“เธอไม่ต้องหมั่นแตกตื่นเรื่องความแก่ของฉัน ฉันก็รู้อ่านนี้กัตัวอยู่แล้ว
ละ เพราะมีแม่ตาคอยเปรียบเทียบอยู่ทุกวัน”

“โธ่ น้ารุ่ม” ศัลก์หน้าเสียว เสียงเครื่อ

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะพูดให้กระเทือนใจน้าเลยครับ แค่พูดเล่น...”

“ช่างเถอะ รีบลงไปกินข้าวดีกว่า จะได้หายโมโหหิว” คุณอภิรุมนัด
ขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนลง รอยยิ้มน้อยๆ แยมขึ้นที่ริมฝีปากสีม่วงเข้ม ขณะที่
ยื่นมือไปเกาะแขนชายหนุ่ม

“มาซีจ๊ะ ขอคนแก่ควงหน่อยเถอะ”

ภาพมารดาเลี้ยงซึ่งยังสาวเกินวัยสอดมืออยู่ในแขนของคนรัก ขณะที่
เดินลงมาที่ห้องอาหาร ช่างเป็นภาพที่บาดตาหญิงสาวที่นั่งรออยู่ก่อนยิ่งนัก
สีหน้าก่อนข้างขมิ้มของหล่อนจึงยิ่งเครียดลง ดวงตารูปยาวอันเป็นมรดกที่ได้
จากบิดาเมินจากภาพนั้นไปมองดูต้นชาติดัดในกระถางลายครามมุมห้อง ราวกับ
ว่ามันเป็นสิ่งที่น่าสนใจกว่าผู้ที่กำลังเดินตรงเข้ามา

“อ้าว ตา รออายุหรือจะ ไม่น่าจะต้องรอเลย หิวก็กินเสียก่อนก็

สิ้นเรื่อง” คุณอภิรุ้มทักเสียงอ่อนโยนตามปกติ แต่หญิงสาวรู้แก่ใจว่า นั้นไม่ได้ออกจากใจจริงของเธอ

เหตุผลที่แท้คือคุณอภิรุ้มไม่ประสงค์จะให้หล่อนร่วร่วมวงอาหารด้วย เพราะเธอจะได้มีโอกาสได้อยู่ตามลำพังสองต่อสองกับชายหนุ่มที่เธอปรารถนา จะให้เขาเป็นยิ่งกว่าหลานต่างหาก

‘ยังกับใครเขาไม่รู้เท่า คนที่จะชื่อไม่รู้ทันหล่อน ก็เห็นจะมีแต่ศัลกคนเดียวเท่านั้นแหละ!’

เหลือบมองหน้าชื่อของคนรักแวบหนึ่งแล้วจึงตอบมารดาเลี้ยง

“ดาอย่าไม่หิวเลยคะ คุณอา”

“งั้นหรือจะ” สีหน้าของคุณอภิรุ้มก็ไม่แสดงว่าเชื่อถ้อยคำของหล่อนเช่นกัน แต่เธอก็พูดเพียงว่า

“งั้นอาก็ดีใจที่ไม่ได้ทำให้เธอใส่แขวนรออาอยู่”

ระหว่างการรับประทานอาหาร สายตาของคุณอภิรุ้มมองคู่มือของบุตรกำพร้าของเธออย่างไตร่ตรอง นิ้วของดัลด์ชาวสะอาดและเรียวงามไม่แพ้นิ้วของเธอ ต่างกันแต่นิ้วของดัลด์เกลี้ยงเกลาปราศจากแหวนประดับ ส่วนนิ้วมือของเธอสีมีทั้งแหวนเพชร แหวนทับทิม แหวนมรกตประดับอยู่ตั้งสี่ห้าวง ล้วนแต่เป็นมณีเม็ดใหญ่ๆ แทบจะบังนิ้วบางๆ ของเธอมืดมิดในเวลาอยู่กับบ้าน

ในใจคุณอภิรุ้มครุ่นคิด ปากก็พูดว่า

“นี่ดา เดียวกินข้าวแล้วตามอาขึ้นไปบนห้องหนอยนะจ๊ะ จะให้เลือกแหวนไว้ใส่สักวง”

ผู้ฟังทั้งสองเหลือบตาขึ้นมองหน้าผู้พูดอย่างไม่เชื่อหูไปตามๆ กัน

“คุณอาจะให้แหวนดาหรือคะ”

“จ๊ะ อาเห็นนิ้วเธอมันเกลี้ยงเกลาหนัก”

“แต่...คุณอาเคยพูดว่า ดาอย่าเรียนไม่จบ ยังไม่ควรใส่เครื่องประดับ”

“อ้าว ตอนนี่เธอก็กำลังจะจบอยู่อีกไม่กี่วันแล้วนี่นา เวลาไปเที่ยวไหนๆ จะได้มีวับๆ แวมๆ ติดนิ้วมั่ง อายุก็ตั้งยี่สิบแล้วไม่ใช่รี”

“จะเต็มยี่สิบเอ็ดอาทิตย์หน้าคะ” ตอบมารดาเลี้ยง แต่ดวงตาดำมันของหญิงสาวเหลือบขึ้นมองสบตาคนรัก คล้ายจะถามว่า ‘จำได้หรือเปล่าคะ’

‘ทำไมจะจำไม่ได้’ ชายหนุ่มทอดสายตาดูเธอ แม้สีหน้าจะราบเรียบตามนิสัย แต่สายตาอ่อนหวานของเขาก็สามารถประโลมใจคนรักได้ดีกว่าถ้อยคำเสียอีก

“จันรี ดีจริง อาจะจัดเลี้ยงให้นะจ๊ะ” เขมูเพื่อน ๆ เธอมากินเลี้ยงกันให้สนุกเลย ต้องการเงินเท่าไรก็บอกอาโก้แล้วกัน” คุณอภิรมพูดอย่างยิ้มแย้ม

ดัลลัดทำท่าไม่เชื่อหูอีกครั้ง

“คุณอาจะอนุญาตให้ดาจัดเลี้ยงหรือคะ”

“จ๊ะ แปลกใจอะไรหรือ ก็ปีนี้ดาจะจบแล้วนี่จ๊ะ เป็นผู้ใหญ่พอตัวแล้วอาอยากให้ดาได้ทำอะไร อย่างอิสระบ้าง” คุณอภิรมพูดเรื่อยๆ ลงท้ายด้วยคำถาม

“ว่าแต่เพื่อนของดามีแค่ผู้หญิงหรือมีผู้ชายด้วย”

“เพื่อนผู้ชายก็มีคะ แต่ดาไม่สนิทกับเขา เพื่อนสนิทๆ มีแต่ผู้หญิงทั้งนั้นคะ” หญิงสาวตอบเสียงอ่อนโยน สำนึกในความปรานีของผู้มีอาวุโส จนทำให้ความระแวงแคลงใจที่เคยมีปลาสนาการไปโดยไม่รู้ตัว

“อ้าว มีแต่ผู้หญิงจะสนุกอะไรละ เขมูเพื่อนผู้ชายด้วยซี จะได้เต็นรำด้วย”

“ดาเต็นรำไม่เป็นหรอกคะ ไม่เคยหัด” ดัลลัดตอบพลางเหลือบมองหน้าคนรักแวบหนึ่ง เห็นสีหน้าขริมของเขาใกล้จะบึ้ง จึงรีบเสริมว่า

“ดาไม่ชอบเต็นรำหรอกคะ คุณอา”

“อะไร สาวปี ๒๐๐๐ เต็นรำไม่เป็นได้ไง ศัลก็หัดให้น้องซีจ๊ะ”

“ผมเองก็ไม่ชอบเต็นรำหรอกครับ น้ารุมน เต็นเป็นกับเขาไม่ก็จั้งหะ” ศัลก็ตอบเรียบๆ

คุณอภิรมขมวดคิ้วเข็งฉงน

“อะไร ทำเป็นคนแก่คนเฒ่ากันไปหมด หนุ่มๆ สาวๆ สมัยนี้ อย่าไป

หาเลยที่เดินรำไม่เป็น ไม่งั้นจะออกสังคมได้ยังไงกัน”

“ผมไม่คิดจะให้ตาปรี๊ดปรี๊ดอยู่ในสังคมหรอกครับ ดาเรียนจบก็คงจะเป็นครู ผมก็เป็นครูอยู่แล้ว อาชีพของเราไม่จำเป็นต้องเก่งสังคมเหมือนพวกนักธุรกิจอื่น ๆ นี่ครับ น้ารัม”

สำนวนที่ชายหนุ่มพูดถึงคนรักในทำนองที่จะร่วมเป็นบุคคลเดียวกันในภายหน้า ก่อความรู้สึกแปลบปลาบให้เกิดขึ้นในหัวใจของคุณอภิรัมไม่น้อย ไบหน้าของเธอซีดเผือดลง แต่จุดประสงค์ที่รู้คนเดียวในใจทำให้เธอไม่ละความพยายาม

“เอาน่า นี่มันวันเกิดของตัวเอง จะมีเดินรำให้สนุกสักครั้งจะเป็นไรไป แล้วอาจจะหัดให้เอง ถ้าคลั่งเขาไม่มีเวลา” แล้วเธอก็หันไปทางชายหนุ่ม

“คลั่งก็ชวนเพื่อน ๆ ผู้ชายมาร่วมสนุกด้วยก็ได้นี่จ๊ะ”

“ไม่ใช่วันเกิดผมซักหน่อย” เขาแย้ง

“เป็นไรไป ก็บอกเพื่อน ๆ ว่าวันเกิดน้องสาวของเธอซี น้าแน่ใจว่าเพื่อน ๆ ของเธอ เขาจะต้องอยากเห็นน้องสาวเธอแน่ ๆ” ดวงตาซึ่งยังวาวงามไม่แพ้สาว ๆ หลิวเซิงลือ

“คลั่งพี่นี่ยิ้ม ตอบเซิงเล่น

“แต่ผมไม่อยากจะให้ใครเห็นนี่ครับ”

“ซีหឹងแต่หนุ่ม ๆ เชียว น้า คลั่งเนี่ย” สัพยอกชายหนุ่มผู้ดำรงตำแหน่งหลาน แล้วจึงหันไปเข้าบุตรเลี้ยง

“นี่ถ้าอาเป็นดาละก็นะ อาไม่ยอมแต่งงานกับคลั่งเด็ดขาดเลย ฐัมัยเกลียดเกลียด คนซีหឹង”

ดาลัดก้มหน้ามองดูอาหารในจานด้วยความรู้สึกห่มดอยาก แวดตาเศร้าลงทันใดเมื่อนึกถึงบิดาที่ถึงแก่กรรมโดยปัจจุบันทันด่วน เพราะเส้นโลหิตในสมองแตก เมื่อหล่อนอายุเพียงสิบขวบ ตอนนั้นหล่อนยังเด็กเกินกว่าจะรู้เรื่องต้นลึกหนางเกี่ยวกับสาเหตุการตายของบิดา

ครั้งหล่อนเติบโตขึ้น จึงค่อยเรียนรู้จากคำบอกเล่าของญาติ ๆ ว่า มารดาเลี้ยงคนใหม่ของหล่อนนี้แหละที่ ‘แกสังคม’ จนบิดาของหล่อนทนไม่ไหว!

สิ้นบุญบิดาแล้ว ก็ปรากฏว่าคุณอภิรุมนำเอาเด็กหนุ่มผู้หนึ่งซึ่งเป็นลูกชายกำพร้าของเพื่อนของเธอ ที่ประสบอุบัติเหตุถึงแก่ชีวิตพร้อมสามีมาเลี้ยงไว้ในบ้าน และทุกคนในบ้านได้รับคำสั่งให้ยกย่องเด็กหนุ่มผู้นั้นในฐานะหลานชายของนายสาว ยิ่งวันคืนผ่านไป ศักดิ์และสิทธิ์ของชายหนุ่มผู้นั้นในบ้านหลังนี้ก็กลับยิ่งใหญ่มากกว่าหลานผู้เป็นบุตรคนเดียวของท่านเจ้าของบ้านด้วยซ้ำไป!

“เคราะห์ดีของผม ที่นำรุ่มไม่ใช่ดา ไม่งั้นผมก็เอาอกหักเท่านั้นเอง” ชายหนุ่มเอ่ยขึ้น ยิ้มน้อยๆ ปรากฏที่ริมฝีปากบางหยักลึกของเขา

“อ้อ เป็นอันว่า เธอแน่ใจว่าจะไม่อกหัก”

“แน่ซีครับ ก็ดาร์รักผมแล้ว ผมจะต้องอกหักทำไม”

“ฮือ...ศัลก์!” ดาลัดปรัมคนรักด้วยกิริยาเอียงอาย ใช้ส้อมเขี่ยข้าวแกง

“ไม่ต้องอายนำรุ่มหรอกจ้ะ ดา ผมเรียนนำรุ่มให้ทราบแล้วว่าเราจะแต่งงานกันทันทีที่ดาเรียนจบ”

คุณอภิรุมนบมปากแน่นรวบซอสน้อมค่อนข้างแรง แต่แล้วก็ฝืนยิ้มเมื่อสองหนุ่มสาวเหลือบมองหน้า พูดเสียงปราศจากกังวล

“อย่าเพิ่งพูดเรื่องแต่งงานแต่งงานเลยนะ ยังอีกนานนักกว่าดาจะเรียนจบ”

“เมื่อก็นำรุ่มก็พูดเองนี่ครับว่าอีกไม่กี่วัน” ศัลก์แย้งอย่างสนิทสนม

ดาลัดเหลือบมองหน้าคนรัก ปรัมว่า

“ศัลก์อย่าเถียงคุณอาอย่างนั้นซิคะ เดี่ยวคุณอาโกรธเลยจะไม่...”

“ไม่อนุญาตให้เธอแต่งงานกัน นั้นใช่มี๊ยะ อย่าตกใจเลยจ้ะ ดา ถึงจะไม่อนุญาตจริงๆ แต่ศัลก์เขาก็จะต้องแต่งงานกับเธอจนได้แหละ ความรู้สึกของอาณะ ไม่มีความหมายอะไรสำหรับเขาหรอกจ้ะ” น้ำเสียงของคุณอภิรุมนบกว่าทั้งเยาะทั้งน้อยใจ

“โอ้ นำรุ่มครับ” ศัลก์รวบซอสน้อม จับมือสตรีสูงอายุนั้นจูบทั้งๆ ต่อหน้าคนรัก “พูดแบบนี้ได้ไงครับ นำรุ่มรู้ที่ครับว่านอกจากพ่อกับแม่ ผม

ก็ไม่รักใคร่มากกว่าน้ำรุ่ม”

คุณอภิรุณดึงมือออกจากชายหนุ่ม ปรายหางตาผ่านใบหน้าหญิงสาว แวบหนึ่งคล้ายจะสังเกตเห็นความรู้สึกของหล่อน พุดคล้ายตัดบทว่า

“เอาละ รีบๆ กินของหวานซะ จะได้ขึ้นไปดูแหวนที่จะให้ตากัน”

“อើย ผมขี้เกียจดูครับ สมบัติของน้ำรุ่ม เห็นที่ไรตลาดายไปหลายวัน ระวังเถอะครับ วันดีคืนดี ผมจะชวนสมัครพรรคพวกมาปล้น” ศัลก์พุดในเสียงหัวเราะ

คุณอภิรุณพยักหน้ารับ พุดด้วยน้ำเสียงเช่นเดียวกัน

“ดี...แต่ถ้าจะมีการฆ่าปิดปากละก็ เธอจะต้องเป็นคนลงมือฆ่าตัวเองนะ ศัลก์ น้ำไม่อยากตายด้วยมือคนอื่น”

“โอ้ น้ำรุ่ม อย่าพุดยั้งงั้นซีครับ” ศัลก์คว่ำมือหนุ่มๆ ของสตรีผู้มีพระคุณมาลูบอีกครั้ง “ผมล่อน้ำเล่นเท่านั้นเอง ใจผมนะให้ผมฆ่าตัวเองยังง่ายกว่าจะทำให้ น้ำรุ่มเจ็บแม่เพียงปลายนิ้ว”

คุณอภิรุณหัวเราะเบาๆ ดึงมือกลับมาเสีย บอกกับหญิงสาวผู้กำลังตักลูกตาลอยแก้วใส่ปากเคี้ยวว่า

“เป็นพยานด้วยนะ ดา ว่าศัลก์เขาจะไม่ทำให้อาเจ็บ แม่แต่ปลายนิ้ว”

น้ำเสียงและสำนวนอันมีนัยนำพิศวงของสตรีผู้มีอาวุโสทำให้หญิงสาว ยิ้มจืดๆ ไม่อาจตอบรับคำขอนั้นแต่อย่างใด ชายหนุ่มจึงย่ำเสียงหนักแน่น

“ไม่ต้องมีพยานครับ ด้วยเกียรติยศ ผมรับรองได้ว่า ผมจะไม่ทำร้ายแม่แต่ความรู้สึกของน้ำรุ่ม”

แววดตาของคุณอภิรุณมีประกายประหลาด ซึ่งแน่ละ หลานชายของเธอย่อมอ่านไม่ออกอีกตามเคย คุณอภิรุณกล่าวว่า

“ดีละ แล้ววันหนึ่ง เธอจะเสียใจที่พุดพล่อยๆ อย่างนั้น”

ศัลก์ส่ายหน้า ย้ำหนักแน่น

“ไม่มีวันหรอกครับ น้ำรุ่ม ผมตั้งใจจะทำอย่างที่พุดนี้จริงๆ ในชาตินี้ ผมไม่มีวันที่จะทำให้ น้ำรุ่มเสียใจแน่นอน”

ทั้งสีหน้าขรึมและดวงตาที่เป็นประกายสัตย์ซื่อของศัลก์ทำให้ตาลัดใจ

วูป และยิงหิววับลงอีกด้วยแรงสังหารณ์ เมื่อได้เห็นประกายแห่งชัยชนะปรากฏขึ้นในดวงตาของมารดาเลี้ยงของหล่อน

โอ ศัลค์คะ เธอช่างซื่อเสียจนไม่รู้ตัวว่า เธอได้ทำลายความหวังของเราเสียแล้ว ด้วยคำพูดไม่กี่คำเท่านั้นเอง' หญิงสาวคร่ำครวญในใจด้วยความโศกศัลย์และสิ้นหวัง

* * *

ในหีบกำมะหยี่สองสามใบที่เปิดวางอยู่บนตั่งไม้ดำตัวเตี้ยเบื้องหน้าของดาลัด คือ เครื่องเพชรและทองรูปพรรณหลายสิบชิ้น ซึ่งหล่อนจำได้ว่าหลายชิ้นเคยสวมอยู่ที่หู คอ ข้อมือ และนิ้วของมารดาหล่อนเอง มีนิ้วยาวเรียวของมารดาเลี้ยงจับถาดบรรจุเครื่องเพชรทาด้วยหนังสือแดงเข้มบุต่วนซึ่งถอดได้เป็นชิ้นๆ ออกมาวางเรียงบนโต๊ะ อดเครื่องประดับสูงค่าเหล่านั้นแก่สายตาบุตรของสามี

“ของพวกนี้เป็นของเก่าแก่ของคุณแม่เธอทั้งนั้น” นิ้วยาวเรียวของคุณอภิรัฐมนตรีกวาดไปทางเครื่องประดับที่เธอแยกไว้ทางหนึ่ง ดาลัดแลตามไปอย่างเลื่อนลอย คล้ายกับว่ารำลึกมีแพรวพราวของเครื่องเพชรมีค่าเหล่านั้นทำให้หล่อนตาพร่าด้วยความตื่นเต็นและปรารถนาที่จะได้เป็นเจ้าของ แต่แท้จริงนั้นมารดาเลี้ยงของหล่อนหาได้รู้สึกลงไป ในหัวใจของหญิงสาวไม่ว่า หล่อนกำลังกำสรดเศร้าด้วยความหวาดระแวงว่า ความรักของหล่อนคงจะไม่มีหนทางที่จะได้สมปรารถนาอย่างแน่นอนในชาตินี้

๓

เสียงกริ่งโทรศัพท์ที่ตั้งกังวานขึ้นที่ห้องโถงชั้นล่างของคฤหาสน์หลังใหญ่ อีกหลังหนึ่ง ณ อีกมุมหนึ่งของกรุงเทพฯ ทำให้สรวนน้อยในชุดอาบน้ำมีเสื้อคลุม สีสด ผู้กำลังเดินแกมวิ่งขึ้นมาบนตึกทางด้านหลังชะงักหยุด ไบหน่านवलผ่อง รูปหัวใจหันมา พร้อมกับมือหนึ่งถอดหมวกยางที่ยังขึ้นน้ำออกจากศีรษะ สลัดผมสั้นทรงบอยคัทให้กระจายออก ท่อนขาเรียวและกลมกลิ้งอย่างน่าอวดหัน กลับวิ่งย้อนมาที่โต๊ะเล็กวางโทรศัพท์ ยกหูขึ้นกรอกเสียงใสแจ้วลงไป

“ฮัลโหล บ้านคุณเมธาอะ”

“คุณชดช้อยอยู่ไหมจ๊ะ” เสียงเนิบๆ ของสตรีกลางคนที่ตั้งมาตลอดจน คำล่งท้าย ‘จ๊ะ’ ทำให้ดวงตากกลมโตของผู้รับสายเบิกกว้างขึ้นอีก ปรกกายหยิ่ง พรั่งพรูวขึ้นในดวงตาคู่นั้นทันที

“อยู่จ๊ะ” หล่อนเน้นเสียงในคำล่งท้าย ครั้นเห็นอีกฝ่ายอึ้ง ก็ถามต่อ ไปว่า “จะให้บอกคุณชดช้อยว่าใครจะพูดด้วยจ๊ะ”

ความโกรธและพิศวงทำให้ฝ่ายที่โทรศัพท์มานิ่งอึ้ง คล้ายกับนิกหาคำ ตอบไม่ออก ครั้นเห็นอีกฝ่ายเงยไป หญิงสาวผู้รับสายก็วางหูโทรศัพท์ลง บนโต๊ะ พยักหน้ากับตัวเองอย่างพึงพอใจ

เสียงฝีเท้าวิ่งตึกๆ ขึ้นบันไดมา แล้วไบหน่านกลมดำของเด็กหญิงรับใช้ ้วยรุ่นก็โผล่เข้ามาในห้องโถง ครั้นเห็นนายสาวยืนอยู่ที่โต๊ะโทรศัพท์ หล่อน ก็อุทานเกมเสียงหอบ

“อ้อ คุณมารับแล้ว หนูอุตส่าห์วิ่งยังไม่ทันคุณ”

“ไว้พุ่มนี้ค่อยวิ่งละกัน” นายสาวแหงให้ “ไปบอกแม่เลี้ยงฉันหน่อยซี ว่ามีคนโทร. มาหา”

“คุณถามชื่อเขาหรือเปล่าอะ”

“ถามแล้ว แต่เขาไม่บอก” นายสาวบอกพลางไหวไหล่อย่างไม่แยแส

เบ้าปากอิมย้อยนิดๆ แล้วก็เดินขึ้นบันไดไปชั้นบน

เด็กหญิงผิวนวลขยับมาที่โต๊ะโทรศัพท์ ค่อยยกหูขึ้น กระแอมเบาๆ

“นั่นเธอรี ชดช้อย”

“หนูเองค่ะ นวล คุณผู้หญิงให้หนูเรียนถามชื่อคุณก่อนค่ะ จะได้เรียน
คุณผู้หญิงถูก”

“เอ๊ะ” เสียงอุทานดังมาจากทางโน้น บอกไม่ถูกว่าเจ้าของเสียงรู้สึก
อย่างไร

“เมื่อไหร่ใครเป็นคนรับสายจ๊ะ นวล”

“คุณมีค่ะ”

“คุณมี” อีกฝ่ายทวนคำ แต่แทนที่จะชักต่อไป ก็กลับกล่าวว่า “เธอ
ไปเรียนคุณผู้หญิงว่าอิฐมโทร. มานะ”

“ค่ะ” ผิวนวลวางหูโทรศัพท์แล้ววิ่งไปทางหลังบ้าน

เมื่อเด็กรับใช้เดินก้มหลังเข้าไปในห้องนั่งเล่นนั้น คุณเมธาผู้มีอายุ
หกสิบเศษกำลังนั่งดูนกนักร้อยในกรงใหญ่ ซึ่งตั้งอยู่ใกล้เทอร์เรซด้านข้างห้อง
นั่งเล่นนั่นเอง ส่วนคุณชดช้อยภริยาของท่านนั่งถอดไฟเล่นอยู่ที่โต๊ะหมู่เล็กๆ
ไม่ไกลจากที่สามีนั่งอยู่

สายตาดูๆ ของคุณผู้หญิงที่มองลอดแว่นมายังใบหน้าของหล่อนทำให้
ผิวนวลหลบตาลงมองพื้นทันที

“คนชื่ออิฐมโทร. มาหาคุณผู้หญิงค่ะ” หล่อนรายงานเต็มเสียง

“นั่นเขาเป็นเพื่อนฉัน สิ่งก็หน้ให้แกเรียกคุณอิฐมโทร. เรียกเข้าไปได้ว่า
คนชื่ออิฐม” คุณชดช้อยแฉวัดทันควัน

“หนู... ลืมไปค่ะ” ผิวนวลทำหน้าที่แหย ก็นึกว่าจะไม่ถูกดูแล้วเชียวนา
เพราะอุตส่าห์จำชื่อคนที่โทร. มาได้

“ลืม! ที่กินข้าวทำไมแกไม่ลืม?” คุณชดช้อยว่าพาลงลุกขึ้นเดินอย่าง
เร็วผ่านหน้าผิวนวลที่ยังคงคุกเข่าหน้าจืดอยู่ตรงริมประตูไป

เสียงคุณเมธาดังมาจากกรงนกว่า

“แกทำไมไม่เถียงคุณเขาวะ ไฉนล ว่าที่ไม่ลืมกินข้าวก็เพราะมันหิว”

แล้วท่านก็หัวเราะดังกักๆ ลั่นบ้าน

คุณชดช้อยเดินผ่านไปแล้ว แต่ก็ยังได้ยินมุกตลกของสามีชรา สีหน้า
ค่อนข้างดุของเธอจึงดูขึ้นเป็นสองเท่า และเสียงที่กรอกลงไปในโทรศัพท์จึง
ห้วนจัด

“เฮอริ อภิรุม”

“ล่ะ ฉันเอง” เสียงอ่อนโยนดังมาจากทางนั้น “เธอว่างหรือเปล่า
ตอนเนี้ย”

“ที่จริงก็ว่าง”

“อ้าว งั้นที่ไม่จริงก็ไม่ว่างนะซี”

“ฉันหมายถึงว่า ถ้าเธอจะมาคุยละก็ได้ แต่คงไปไหนไม่ได้หรอก คุณ
เมธเขาอยู่บ้าน”

“เอ๊ะ เกิดอะไรขึ้นมาล่ะ แต่ก่อนนี่ ถึงคุณเมธเขาอยู่บ้าน เธอก็ออกไป
ไปไหนๆ กับฉันได้สบาย” เสียงคุณอภิรุมบอกว่าแปลกใจจริงๆ

“อ้าว เธอไม่รู้อะไร” คุณชดช้อยลดเสียงดังลงเกือบครึ่ง “ก็เดี๋ยวนี
นั่งเด็คนั้นมันกลับมาจากนอกแล้วนี่นา ฉันไม่กล้าเปิดโอกาสให้มันเข้าใกล้
พ่อมากนักหรอก ุงพิชชัตๆ”

“นั่งเด็กไหนอีกล่ะ”

“อ้าว ก็นั่งมี ลูกสาวคนเล็กของคุณเมธเขาเนอะซี ที่ฉันเล่าให้ฟังว่า
มันกลับมาจากอเมริกาเมื่อต้นเดือนเิงล่ะ โอ๊ย ตัวป่วนเชียรวเธอเอ๊ย เวลา
นี้ฉันต้องคุมคุณเมธแจ ขึ้นให้โอกาสนั่งนี้ออเขาจะพ่อ เราก็อกระเด็นไม่รู้ตัว”

“ถึงขนาดนั้นเชียรว”

“โอ๊ย ถึงทุกขนาดแหละจ๊ะ เธอยังไม่เห็นฤทธิ์มัน ปากยังกะตะไกร
โรงพยาบาล เราว่ามันไปแค่ห้าสิบ มันเป็นตอกกลับเต็มร้อยทุกที”

“งั้นแม่ตาของฉันคงตีกว่าเยอะละซี” คุณอภิรุมเปรย

“โอ๊ย อย่าได้เอามาเปรียบเทียบกันเลย ลูกเลี้ยงเธอกับลูกเลี้ยงฉัน
ฟ้ากับดินเชียรวแหละ แหม ฉันอยากให้เธอได้พบนั่งเด็กคนนี่จัง เธอคงจะ
รักแม่ตาของเธอขึ้นอีกร้อยเท่า”

“เมื่อก็ตอนฉันโทร. มา เด็กคนนั้นก็เป็นคนรับโทรศัพท์ที่จะ”

“เรอะ เป็นไงมั่ง สู้มเสีง”

“ก็อย่างเธอว่านะแหละ งูพิษ!”

“มันยวนกะเธอละซี นังคนนี่มันกัดไม่เลือกหรือ แม้แต่ตานู มันก็ยังไม่ถูกกัน” เสียงคุณชดช้อยซุ่นแค้น

“งั้นก็ตรงกันข้าม แม่ตากับศีลข์ของฉัน คู่นั้นก็ถูกกันเสียจนน่าหมั่นไส้!”

“เรอะ ฝ่ายตานูนะ เราอุตสาห์เซ็นแทบตายให้ทำดีกับมันไว้ ฉวยโอกาสรวบหัวรวบหางมันให้ได้ อะไรๆ มันจะได้ไม่รั่วไหลไปเป็นของคนอื่น ตานูกลับสั้นหัวดิก ร้องว่าไม่รับประทาน”

“อะไร แค่วันก็วันก็ทรงขาวแล้วเรอะ”

“ก็ดูเถอะ ใ้ลูกฉันมันไม่เอาถ่านเอาซี่เถ้าอะไรทั้งนั้นแหละ”

เสียงถอนใจดังมาจากทางโน้น

“ดูอะไรๆ มันไม่ได้อย่างใจซะเลยนะ นี่แน่ะ ชดช้อย ฉันมีเรื่องจะปรึกษาเธอหน่อย เธอบอกว่าตานูไม่ชอบเด็กคนนั้นใช่มี”

“ที่จริงก็ไม่เชิงไม่ชอบ แต่มันโดนเด็กนั้นตีตอกออกมามากกว่า”

“งั้น...เธอจะลองพิจารณาเด็กคนอื่นดูมั่งมี”

“เฮ้ เธอหมายถึงใครนะ”

“ก็แม่ตาของฉันไง เธอก็ว่าถ้าฉันตาย สมบัติของฉันคงไม่ไปไหนเสีย เรือล่มในหนองงีจะ”

คุณชดช้อยกระแอมด้วยความประหลาดใจ

“นั่นเธอพูดจริงหรือเล่นจะ?”

“เรื่องพรรคนี้ ใครจะกล้าพูดเล่น!”

“ก็มันเรื่องอะไร เธอจึงคิดจะยกแม่ตาให้ตานูของฉันล่ะ ตาศีลข์ของเธอเอาถ่านตีว่าเป็นกอง”

คำถามของเพื่อนวัยเดียวกันแทงใจดำทำให้คุณอภิรุ้มืออยู่เป็นคู้ ก่อนที่จะตอบว่า

“แล้วฉันจะบอกเหตุผลให้เธอรู้วันหลัง ไม่อยากพูดทางโทรศัพท์ ตอน

“นี่ยากรู้แต่ว่าเธอจะว่ายังไงเท่านั้น”

“ฉันจะไปอย่างยิ่งยัย แม่ตาของเธอน่าเอ็นดูจะตาย ถ้าเธอคิดว่า แม่ตาจะชอบตาดูฉันก็ยินดี”

“งั้นคืนนี้ฉันจะพาแม่ตามาหาเธอนะ ฉันมันคนใจร้อน”

“คืนนี้เขี้ยวหรือ? ไม่รู้ว่าตาดูจะอยู่หรือเปล่า พ่อคนนี้เขาซีพจรลงเท้า เสียด้วย”

คุณชดช้อยชะงัก เมื่อแลเห็นชายหนุ่มผิวคล้ำเค้าหน้าเข้มและมีไฟเม็ดเล็กสีดำสนิทที่คาง เดินผิวปากขึ้นบันไดหน้าตึกมา “อ้อ มาพอดี เธอพยายายตามาให้ได้ละจ๊ะ ฉันจะจับตัวตาดูไว้ให้”

ชายหนุ่มผู้กำลังก้าวเข้ามาในห้องโถงใต้ยินประโยคท้ายของมารดาเข้าก็หยุดผิวปากทำตาโตตั้งท่าจะ ‘เฟน’ กลับลงบันไดไป แต่ครั้นได้ยินมารดาเรียกเสียงเขี้ยวก็ชะงัก ตีหน้าจืดสนิทขณะที่เดินเข้ามาหามารดาด้วยท่าทางเหมือนเด็กทำผิดที่ถูกครูเรียกเข้ามาทำโทษ!

“เพิ่งเข้าบ้านมาหยกๆ หายใจยังไม่ทันทั่วท้องก็ตั้งท่าจะไปอีกแล้วระอะแก” คุณชดช้อยแหวดใส่ ตาเขี้ยว มองบุตรชายคนเดียวหัวตลอลดเท้า

ชานูยิ้มแหยๆ ทำให้หน้าเข้มของเขากลายเป็นหน้าอ่อน ตรงข้ามกับมารดา

“ก็ผมได้ยินว่าคุณแม่จะจับตัวผมไว้ให้ใครก็ไม่ทราบ ผมก็จะต้องหาทางปลอดภัยไว้ก่อนซีอะ”

“ปลอดภัยไว้ก่อน?” มารดาทำหน้ายักษ์ใส่ แล้วตัดใจเปลี่ยนสีหน้าเปลี่ยนเสียง “มานี่ ขึ้นไปที่ห้องแม่ประเดี๋ยว จะบอกอะไรให้”

“ไอ้โฮ ความลับอีกแล้ว” ชายหนุ่มถอนใจเสือกอย่างเบื่อหน่าย แต่ก็ยอมเดินตามมารดาขึ้นไปบนห้องนอนแต่โดยดี ลงนั่งขัดสมาธิกับพื้นพรมตรงหน้ามารดาซึ่งทรุดตัวลงนั่งริมเตียง ถามว่า

“คุณแม่จะบอกอะไรผมอะ”

คุณชดช้อยนิ่งคิด ไม่แน่ใจว่าจะขึ้นต้นเรื่องอย่างไรจึงจะเป็นที่ดึงดูดใจบุตรชาย ชานูจึงแนะนำขึ้น

“คงเกี่ยวกับเรื่องที่คุณแม่จะจับตัวผมไว้ให้ยายอะไรนั่น ไซ้มี๊ยะ”

“เออ ไซ้แล้ว แกถามขึ้นมาก่อนก็ดี แม่จะได้ไม่ต้องพูดหลายคำ”

“ว่า ผมยังไม่อยากได้ยายอะไรของคุณแม่นี้ซะ” บุตรชายทำหน้าที่
“ยังไม่ทันรู้เลยว่าใคร ก็ด่วนปฏิเสธซะแล้ว”

“โอ๊ย ไม่ต้องรู้ก็ได้ซะ ผู้หญิงที่คุณแม่ทำให้ผมแต่ละคน บรื้อ...”

ขานุก่ออาการหัวสั่นหัวโคลน เป็นที่กวนประสาทมารดาอย่างยิ่งนัก คุณชดช้อย
จึงซัดหัวไหลให้เผยะหนึ่ง ส่งเสียงแหลมด้วยความโมโห

“นี่เนาะ...ไหน แกว่ามาซิ ผู้หญิงที่ฉันหาให้แกมันเป็นอย่างงี้ยะ เขา
ขาด่วน แขนกุด หรือปากเบี้ยวตาบอด ฮี”

“โอ๊ย พูดถึงรูปร่างหน้าตานะ จ้าบทุกรายละซะ ไม่ต้องดูอื่นไกล อย่าง
คุณมี๊ ผมว่าน่าสงประกวดมิสยูนิเวิร์สด้วยซ้ำ”

“ฮี คุณมี๊!” มารดาอุทานเสียงขึ้นจมุก “ลับหลังคุณลุง แกไม่ต้อง
เรียกนังนั่นว่าคุณก็ได้ยะ”

“แล้วจะให้ผมเรียกไงล่ะซะ ที่เธอยังเรียกผม ‘คุณนุ’ ทุกคำ” เขายิ้ม
ภาคภูมิใจ

“อ้าว เวลาต่อหน้ามัน แกเกาะ ‘คุณ’ ไปซี แต่ลับหลังละก็ เรียก
อะไรก็ได้ ‘แม่’ หรือ ‘นัง’ หรือ ‘อี’ ยังได้ ถ้าไม่ยอมให้แม่รำคาญหู”

ขานุกู๋หวะระก้าก สั่นหัวดิก

“ไม่ไหวละซะ ดีไม่ดีผมเกิดติดปากเอาไปเรียกเธอต่อหน้า หัวกะตัว
ผมได้อยู่กันคนละทิศแนว่”

“นี่ แกกลัวผู้หญิงตัวเท่าขี้ตาด้วยเรอะ”

“โอ้ แต่พริกขี้หนูเม็ดเล็กกว่าขี้ตาอีก ผมยังสู้ไม่ไหวเลยซะ แล้ว
ผู้หญิงอย่างคุณมี๊เนี่ย ผมแหลมเข้าไปที่ไร เธอล้อเอาที่อกกลับมาทุกที ฤทธิ์-
เดชนะ กินเนสบุ๊กฉบับนี้ทีกละซะ”

มารดาพยายามเกลี้ยกล่อมต่อไปว่า

“โอ๊ย ผู้หญิงเนาะนะ ต่อให้ฤทธิ์เดชขนาดไหน ลองเสียทำเป็นเมียเรา
แล้วก็ต้องสยบแทบเท้าเราวันยังค่ำ เนาะให้แกหาทางรวบรัดเอาให้ได้ก็ไม่ว่า

นี่นา”

“ไม่จริงทุกรายหรือคะ” บุตรชายส่ายหน้าพลงหัวเราะคิกๆ “ที่คุณแม่ไม่เห็นสยบแทบเท้าคุณลุงเลย มีแต่คุณลุงนะแหละที่เป็นฝ่ายสยบทั้งๆ ที่คุณแม่ก็เสียท่า...”

“บ้า! ไอ้แกเนี่ย มะกอกร้อยตะกร้าแท้ๆ เลย” มารดาตวาดแว๊ดแถมซัดหัวไหล่ให้อีกผาด จนตัวเองเจ็บมือ ส่วนบุตรชายนั้นหาอาการสะดุ้งสะเทือนอย่างไรไม่

“ผมพูดจริงๆ คุณแม่ก็โกรธ” ขานุ่นบ่นออก แต่ตาพรากลั่นหัวเราะแทบแย

คุณชดช้อยหน้าบึ้งตึง เสียงขุ่นขนาดใช้สารส้มเป็นต้นก็ยังไม่ใส

“พูดกับคนปัญญาอ่อนอย่างแกเนี่ย ซาดินึงก็ไม่มีวันรู้เรื่อง ที่ฉันนะแกให้ลองจับหนังมี ก็ไม่ใช่อยากได้มันเป็นลูกสะใภ้จริงจังอะไร แค่เห็นว่านี่คนนี้เป็นลูกสุดท้องคนโปรดของคุณเมธเขา สมบัติของคุณเมธที่เหลือๆ จากที่แบ่งให้ลูกโตๆ ไปตอนเขาแต่งงานกันไปนะยังเหลืออีกพะลิกพะเรอ ใจคอแกจะปล่อยให้ไอ้ผู้ชายหน้าไหนก็ไม่ว่ามากวาดสมบัติเอาไปต่อหน้าต่อตาเรอะละ”

“ก็ทำไมคุณแม่ไม่เอาอย่างคุณน้าอภิรุมที่ขอให้เสียทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินสมบัติให้เธอคนเดียวล่ะละ จะได้ไม่ต้องห่วงว่าใครจะมากวาดสมบัติของเราไป”

“เอ๊ะ ก็มันเหมือนกันที่ไหนละ เสียของอภิรุมเขามีลูกสาวคนเดียวแล้วก็ยังตัวกะเปี้ยกตอนที่พ่อตาย อภิรุมเขาจะกวาดเอาซั๊กเท่าไรก็ได้ แต่นี่คุณลุงเขามีลูกโตๆ แล้วทั้งนั้น เราจะเอ่ยอะไรขึ้นมาซั๊กคำ เขาก็อ้างว่าเกรงใจลูกๆ แล้วยังพูดให้กระเทือนใจแม่อยู่เสมอเลยว่า ที่เราได้จากเขาทุกวันนี้ก็เหลือแหล่แล้ว” เสียงของมารดาซั๊กเครืออลง

“ที่จริงก็ถูกของคุณลุง” ขานุ่นว่า ครั้นเห็นสายตาของมารดาก็รีบพูดต่อไปว่า “คุณแม่อย่าเพิ่งโมโหซีซะ ถ้าคุณแม่ยอมรับความจริง คุณแม่ก็จะรู้สึกที่เราสองคนโชคดีเท่าไรแล้ว ที่ได้มาอยู่กับคุณลุงที่นี่ หลังจากที่คุณพ่อตายไปโดยที่ไม่ได้ทิ้งอะไรไว้ให้เลย”

เสียงกริ่งไฟฟ้าดังขึ้นที่ประตูหน้าบ้าน ขณะที่สมาชิกทั้งสี่คนของครอบครัวคุณเมธากำลังจะลุกจากโต๊ะอาหารก็เหลียวมองหน้าชายหนุ่มผู้เป็นบุตรเลี้ยงทันที เปรยว่า

“สงสัยอยู่แล้วเชื่อว่าเจ้านูอยู่กับข้าวบ้านได้ ที่แท้ก็คงหนีใครมาที่บ้านนะเอง”

“โอ้ คุณลุงครับ” ชานูทำเสียงทำตาตัดต้อ “ที่มานี้อาจเป็นแขกของคุณแม่หรือของคุณน้าก็ได้ครับ”

ดวงตาดำใหญ่ตัวตมองหน้าชายหนุ่มทันที ประกายวาววับลือแสงไฟแพรวพราวขณะที่เจ้าของดวงตาคู่นั้นตอบว่า

“แขกของฉันนะไม่สู้มีส้อมห้ามาโดยไม่ได้นัดล่วงหน้าหรอก คุณนุ”

วาจาของบุตรของสามีทำให้คุณชดช้อยหน้าตั้ง เสียงที่ตอบได้ขุ่นเขี้ยวทั้งๆ ต่อหน้าสามี

“ที่มานี้นะ แขกของฉันจะ แม่มี และเขาก็โทร. มานัดแล้วด้วย”

ดวงตาดำขลับตัวตมองหน้ามารดาเลี้ยง แทนคำย่อนถามว่า

‘แล้วทำไมไม่บอกตั้งแต่แรกล่ะ’

คุณเมธาท่าสีหน้ารำคาญเล็กๆ ไม่ต้องการทำหน้าที่ตุลาการ เลยลุกจากโต๊ะ มีรันตีก็ลุกบ้าง แล้วก็เดินหน้าเซ็ดประมาณเก้าอี้ของศาออกไปจากห้องอาหาร

ชานูแลตามชายาวเรียวยาวลใสที่โพล่พ้นกางเกงขาสั้นสีแดงแปร๊ดที่สั้นอย่างน่ากลัวอันตรงนั้น พลังกลืนน้ำลายอีกใหญ่ เสียงบิดาเลี้ยงของเขาระแอมเสียงคล้ายคำราม ชายหนุ่มจึงหัวเราะแหงๆ

“ไปกันเถอะตานุ” คุณชดช้อยพยักหน้าเรียกบุตรชาย

“แล้วฉันล่ะจะ แม่ชด ฉันจะต้องออกไปเสนอหน้ากับแขกของเธอ

ด้วยมัย” คุณเมธาถามเนือยๆ นึกรำคาญใจอยู่เหมือนกันว่าพวกผู้หญิงนี่
แปลก คำๆ มีตจๆ ก็ยังเที่ยวได้เข้าบ้านโน้นออกบ้านนี้ โทรศัพท์ก็มีไว้ให้คุย
กันทั้งวันอยู่แล้ว ยังไม่พอ

คุณชดช้อยตอบสามีว่า

“ไม่ต้องหรอกค่ะ ไม่ใช่แขกหรือที่ไหน อภิรุมนักกับลูกค้านะ” พูดแล้ว
เธอก็คว้าแขนบุตรชายดึงให้เดินไปทางห้องรับแขก

คุณอภิรุมนั่งรออยู่กับสาวน้อยผู้เป็นบุตรธิดาของสามีผู้ล่วงลับ คือนี่ดัลด์
แต่งตัวสวยกว่าที่สองแม่ลูกผู้เป็นเจ้าของบ้านเคยเห็น นอกจากเครื่องแต่ง
กายชุดเรียบๆ ที่เคยเห็นหล่อนแต่งบ่อยๆ อยู่แล้ว คือนี่ดัลด์แต่งหน้าอ่อนๆ
ทาลิปสติกสีเรื่อและปิดแก้มด้วยบร็ชออนสีกลมกลืนกับผิวหน้า นอกจากนี้ที่
อกเสื้อของหญิงสาวยังมีเข็มกลัดเพชรรูปดาวส่งประกายระยิบระยับล้อกับแสง
จากโคมแก้วช่อใหญ่ที่กลางเพดานห้องรับแขกอีกด้วย

ส่วนคุณอภิรุมนั้น เครื่องแต่งกายของเธอเป็นผ้าลูกไม้สีแดงเข้มทั้งชุด
ไบหนางามพร้อมท่าที่ตีมิได้ ยิ่งในเวลากลางคืนเช่นขณะนี้ด้วยแล้ว ร่องรอย
ของความชรามีได้ปรากฏให้เห็นแม้แต่น้อย ความงดงามของเธอจึงเรียกได้
ว่าข่มความงามเรียบๆ ของสาวน้อยในวัยคราวลูกคราวหลานของเธออย่างไม่ให้
เหลือประตุสี่เลยที่เดียว

ยิ่งกว่านั้น แสงเพชรที่วูบวาบอยู่ที่คอ หู ข้อมือ และนิ้วของคุณ-
นายยังเป็นเครื่องเชิญชวนสายตาของผู้พบเห็นไม่จำกัดเพศและวัยได้ดีกว่า
บุตรเลี้ยงของเธอมากมายนัก!

“แหม สวยจริง อภิรุมน” คุณชดช้อยทักขึ้นอย่างเอาใจเพื่อน รู้แกใจ
ว่าสตรีม่ายไร้สามีตั้งแต่ยังสาวเช่นสหายของเธอนี้ ย่อมปรารถนาคำเยินยอ
ทำนองนี้เป็นเครื่องชูชูกำลังใจ ยิ่งกว่าทรัพย์สินใดๆ ทั้งสิ้น

“แล้วลูกสาวฉันล่ะจะ ไม่สวยหรือ” คุณอภิรุมนถาม อ้าแขนโอบร่าง
โปร่งบางของบุตรเลี้ยงเข้ามาใกล้ด้วยท่าที่เมตตาหนักหนา

“สวยซีจ๊ะ สวยทั้งคุณั้นแหละ” คุณชดช้อยตอบยิ้มแย้ม สายตามอง
ผ่านเครื่องเพชรชิ้นใหญ่ๆ ที่วูบวาบอยู่ที่ส่วนต่างๆ ของร่างกายคุณอภิรุมน แล้ว

ก็มองเลยไปยังแหวนเพชรเม็ดเล็กๆ และเข็มกลัดเพชรรูปดาวที่ร่างของดัลลัด
อดคิดอกุศลไม่ได้ว่าอีกฝ่ายหนึ่งเจตนาใช้มณีมีค่านั้นล่อความสนใจของเธอ
เพราะแต่ก่อนแต่ไรเธอไม่เคยเห็นดัลลัดสวมเครื่องประดับใดๆ เลย

“อ้าว ตานู ยืนเขี่ยเฉย ไม่ยกกัททายน้องสาว” คุณอภิรัมเอ่ยทัก
ชายหนุ่มเมื่อเห็นเขายังคงยืนสงบเสงี่ยมอยู่หลังจากทำความเคารพเธอแล้ว

ชานูยึงฟันขาวตัดกับผิวคล้ำๆ ของเขา มองดูหน้าเศร้าๆ ของหญิงสาว
ด้วยความรู้สึกขบขันแถมเห็นใจ ขณะที่พยายามเดาว่าหญิงสาวผู้นั่งสงบเสงี่ยม
อยู่ตรงหน้านี้รู้ตัวหรือไม่ว่าได้ถูกมารดาเลี้ยงพาตัวมาในคืนนี้ด้วยเหตุผลกลใด
ในเมื่อตัวเขาเองก็เพิ่งจะได้รู้เหตุผลจากมารดาเมื่อตอนค่ำวันนี้เอง

เขาเดินเข้ามาหาดัลลัดทักอย่างร่าเริงว่า

“แหม วันนี้คุณตาสวยจนผมจำแทบไม่ได้”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวตอบเบาๆ นัยน์ตายาวรีมีแววเศร้าสร้อยนั้น
ทอดมองพื้นอยู่ตลอดเวลา

สายตาของคุณอภิรัมมองหน้าเพื่อนของเธอ คล้ายจะถามความนัยบาง
ประการที่ไม่อาจเปิดเผย คุณชดช่วยจึงบอกบุตรชายว่า

“คืนนี้เดือนหงาย นุพาน้องไปเดินชมจันทร์ในสวนซีจ๊ะ อ้อ...ดูเหมือน
หนูตายังไม่เคยเห็นสวนน้ำที่คุณลุงเพิ่งสร้างใหม่ไม่ใช่หรือจ๊ะ”

“ยังไม่เคยเห็นค่ะ”

“สวนน้ำอะไรจ๊ะ ชดช่วย” คุณอภิรัมทักแล้วก็กลับเอ่ยขึ้นว่า “อ้อ ที่
เธอเคยเล่าว่า ลูกสาวคุณเมธาเขาโทร. มาสั่งพ่อให้สร้างสระน้ำเตรียมไว้ให้
ตั้งแต่ตัวยังอยู่ในนั้นนะเธอ”

“จ้า นั่นแหละ ที่แม่แก้วตาขวัญใจของเขาเอ่ยปากขออะไรออกมา
ซักคำ คุณเมธเป็นलगมือหุ่ไม่อันทันที สร้างสระเท่าซี้ตาแค่นั้น วอดวายไป
เป็นแสนๆ ที่กับเราละก็...”

“เอาแล้วจ้ะ คุณแม่เริ่มโหมโรงแล้ว เราไปเดินเล่นกันดีกว่าคุณตา”
ชานูหันมาชวนหญิงสาวด้วยน้ำเสียงแถมหัวเราะ

ดัลลัดมีท่าทางอึดอัด หลอนไม่ไร้เดียงสาจนตาไม่ถูกว่ามารดาเลี้ยง

มีเจตนาอย่างไรในการเคี้ยวเชื้อมีให้หล่อนแต่งตัวแต่งหน้าให้สวยงาม บังคับใช้เครื่องสำอางประทีนโฉมให้หล่อน ทั้งๆที่ไม่เคยปฏิบัติมาก่อน ครั้นเมื่อคนรักของหล่อนขอติดตามมาด้วย คุณอภิรุมก็ปฏิเสธไม่อนุญาต อ้างว่าจะไปคุยกันตามลำพังผู้หญิงๆ

ยิ่งเมื่อได้มาเห็นสายตาของสหายของมารดาเลี้ยงมองกวาดดูหล่อนตลอดร่าง รวากับตรวจดูสินค้ำก่อนตัดสินใจซื้อด้วยแล้ว ดาลัดคิดว่าหล่อนเข้าใจอะไรๆ ดีพอที่จะรู้สึกหวาดกลัวไม่อยากจะออกไปเดินเล่นกับชายหนุ่มสองต่อสอง

ขานูถือวิสาสะความสนิทสนมที่ครอบครัวทั้งสองมีต่อกันมายาวนาน จับศอกหญิงสาวรั้งให้เดินออกจากห้อง ครั้นออกมาพ้นหน้าห้องรับแขกในระยะที่คนข้างในจะไม่ได้ยินเสียงของเขา ชายหนุ่มก็ปล่อยแขนหล่อนแล้วก็หัวเราะงอหายอย่างขบขันจริงๆ

ดาลัดหน้าตื่น

“ชั้นอะไรคะ คุณหนู”

“ชั้นคุณแม่กับคุณน้าอภิรุม” เขาตอบตรงไปตรงมา

“เรื่องอะไรคะ”

ขานูยกนิ้วจ่อปาก ทำเหลี่ยมหน้าเหลี่ยมหลังอย่างหวาดระแวง

“พูดที่นี่ไม่ได้ ความลับ! เราลงไปเดินในสวนกันดีกว่า...เออ ไปดูสระน้ำของคุณน้าก็ได้ ตามใจคุณแม่หน่อย”

“สระน้ำของใครนะคะ”

“คุณน้า ลูกสาวคุณลุงไงล่ะ เธอเพิ่งกลับจากอเมริกา หยิ่งว้ายร้ายเลยเชียวน...” ขานูชะงักเมื่อแลเห็นหญิงสาวในกางเกงขาสั้นนุ่งชุดสีแดงและเสื้อยืดสายเดี่ยวสีครีม เดินกรีดกรายออกมาจากห้องนั่งเล่น

“แน่ะ คุณน้าออกมาแล้ว อายุยืนชะมัด” ขานูทักอย่างอารมณ์ดี

“แต่คงจะยืนยิ่งขึ้น ถ้าจะไม่ได้ยินใครนินทาให้เข้าหู” มิรินตีเซ็ดหน้าตอบ ดวงตาดำใหญ่ที่ตกแต่งด้วยมาสคาร่า อายุไลเนอร์ และอายแชโดว์ จนดูคมเข้มหรือลอมองหน้าชายหนุ่มอย่างไว้ตัว

ซานุหัวเราะแหย่ๆ

“ผมกำลังจะพูดว่า ที่คุณมีหยิ่งก็เพราะคุณสวยสุดใจขาดดิน แต่คุณออกมาเร็วเกินไปครับ”

“ฉันก็ดีใจที่ออกมาเร็ว ทำให้ราคาฉุกลง” น้ำเสียงของมิรันตีคงหัวน สายตาอ่อนโยนลงเมื่อเห็นหญิงสาวที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ซานุมีบุคลิกประเภท ‘ไม่มีพิษสง’

“เมื่อไหร่คุณจะแนะนำเพื่อนของคุณให้ฉันรู้จักซะทีละ คุณหนู”

ซานุทำหน้าเอือ เพราะไม่ทันคิดว่า ‘คุณมี’ ผู้แสนเยอหยิ่งจะเกิดความสนใจหญิงสาวผู้ไม่มีที่ทำเป็นลูกหลานคนใหญ่คนโตสักนิดอย่างดาดดคนนี้

“เอื้อ นี่ดาดด เพื่อนผมนะครับ คุณมี...คุณดา รู้จักคุณมิรันตีซะเธอเป็นเจ้าของบ้านนี้”

มิรันตีขมวดคิ้ว ดูให้ว่า

“แนะนำฟิลีก็จริง คุณหนู เราสองคนต่างก็เป็นลูก เจ้าขงเจ้าของอะไรกัน”

ซานุอมยิ้มเมื่อรู้สึกวาที่จริงหญิงสาวทายาทเจ้าของบ้านไม่ได้ยโสในเนื้อแท้ ไม่อย่างนั้นหล่อนคงจะต้องรับเอาคำยกย่องนี้อย่างเต็มภาคภูมิ

“แหย่ๆ คุณมีน่ารักจังครับ”

“น่ารักเหรอ ดีแล้ว ั้งวานไปสั่งเด็กจัดกาแพไปให้เราที่สระน้ำด้วยก็แล้วกัน” มิรันตีเลยถือโอกาสใช้

“ให้เราหรือครับ” ซานุทำหน้าเอืออีกครั้ง

“อ้าว ถ้าคุณไม่ต้องการจะร่วมวงกับเราด้วยละก็ คุณสั่งจัดเพียงสองที่เท่านั้นก็ได้”

ดาดดหน้าชื่นขึ้นทันที พอซานุหายตัวไปแล้วจึงเอ่ยขึ้น

“แหม ดีใจคะ ที่คุณ...มี จะร่วมวงคุยกับเราด้วย”

“มีรู้ซิคะ ว่าคุณดาจะชอบใจ ไม่จั้งมีคงไม่กล้าเสนอหน้า ทั้งๆ ที่คุณยังไม่ทันชวน” มิรันตียิ้มแป้น ฉวยมือดาดดเดินฉับๆ ลงจากตึก

“คุณมีคะ” ดาดดเรียกเบาๆ ขณะที่เดินคู่กันไปตามทางปูกระเบื้องซึ่ง